

Prečo je dôležité modliť sa spoločne s ostatnými

Božia prítomnosť uprostred Božieho ľudu

Ježiš povedal: „A keby zhrešil proti tebe tvoj brat, chod’, potresci ho medzi sebou a ním samým.

Keď ťa počúvne, získal si svojho brata. A keby nepočúvol, pojmi so sebou ešte jedného alebo dvoch,

aby na ústach dvoch svedkov alebo troch bolo postavené každé slovo. A keby ich nepočúvol,

povedz to cirkvi; a keby nepočúvol ani cirkvi, nech ti je ako pohan a publikán.

Amen vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi;

a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.

A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkol’vek veci, za ktorú by

prosili,

stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach.

Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“

Matúš 18:15-20

V predchádzajúcom zamyslení „Naprávanie v cirkvi“ (v tomto čísle str. x24 sme túto pasáž Písma rozoberali v kontexte brata, voči ktorému zhrešil jeho brat. Spoznali sme, že tento brat sa má snažiť konať v takejto situácii diskrétno, osloviť toho druhého brata medzi štyrmi očami. Ak dotýčny brat neuzná svoju vinu, potom je potrebné pribrať ďalších ako svedkov. Ak aj takýto pokus zlyhá, potom je poslednou možnosťou obrátiť sa s vecou na zhromaždenie, na miestny zbor. Ak brat, ktorý zhrešil, odmietne poslúchnuť cirkev (zhromaždenie, zbor), potom zboru nezostáva nič iné, len takého brata vylúčiť spomedzi seba (zo zboru – v princípe však z cirkvi¹). Účelom celého tohto postupu je, slovami Pána Ježiša: „získať svojho brata“, čiže priviesť ho k tomu, aby opustil svoj hriech či hriešny postoj a aby sa obnovil bratský vzťah.

A práve toto je ten kontext cirkevnej disciplíny, naprávania v cirkvi brata, ktorý schybil, v ktorom Ježiš vyslovil slová zachytené vo veršoch 19 a 20: „A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkolvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede“. A tak teda, keď sa kresťania stretnú, aby prosili o múdrosť či spravili nejaké závažné rozhodnutie o naprávaní člena zboru, ktorý zhrešil, Pán Ježiš zasľubuje, že bude uprostred toho prítomný v Duchu.

Bolo by istotne nesprávne obmedzovať tieto Ježišove slová len na prípady cirkevnej disciplíny (naprávania), keďže povedal: „Ak sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im.“ Pri letmom (povrchnom) čítaní by sa nám to mohlo javiť tak, že Pán Ježiš tvrdí, že ak sa dvaja alebo viacerí spoločne modlia, potom neexistuje žiadne obmedzenie toho, čo môžu žiadať, pretože sa im to zaiste stane. Ale takto to určite nemôže byť, pretože Boh by nedal svojim deťom niečo, čo je zlé alebo škodlivé.

Kľúč na porozumenie rozsahu tohto zaslúbenia spočíva v slovách „v mojom mene“. Božie meno v Písme nikdy neznamená len obyčajné pomenovanie. Božie meno reprezentuje všetko, kým a čím Boh je, jeho vlastný charakter. Preto modliť sa v jeho mene znamená modliť sa za veci, ktoré sú v súlade s jeho charakterom – veci, ktoré sú spravodlivé, sväté, dobré, čisté, plné lásky a milosti, tak, ako Boh je spravodlivý, svätý, dobrý, čistý, milujúci a milostivý. Znamená to aj to, že taká modlitba musí byť v poddajnosti Božej dokonalej vôli. Napriek tomu, že Boh v Písme zjavil seba aj svoj charakter, často je pre nás veľmi ťažké poznať presne, aká je jeho vôľa v danej konkrétnej situácii. Ale tak, ako je to v prípade akéhokoľvek vzťahu, čím lepšie Boha poznáme a čím v užšom spoločenstve s ním žijeme, tým ľahšie budeme vedieť, aká je jeho vôľa. Hoci si vždy nemôžeme byť na sto percent istí jeho vôľou, prizvanie dvoch, troch či viacerých veriacich môže byť skutočnou pomocou.

Takže už sme pochopili, že modliť sa v Kristovom mene znamená modliť sa v súlade s jeho vôľou a v poddaní sa jeho vôli. Ale znamená to ešte aj niečo viac. Znamená to modliť sa na základe Kristovho spasiteľného diela. Nebyť Kristovej zástupnej smrti na kríži za hriešnikov, nikto by nemal žiadne právo žiadať Boha o čokoľvek. Je to len pre krv, ktorú Kristus preliat na kríži, aby nás očistil od našich hriechov, a mohli sme tak pristupovať ku spravodlivému a svätému Bohu. Je to, ako nám to zvestuje Nový zákon: „Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník

Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš.“ (1. Timotejovi 2:5) Toto je veľmi dôležité učenie (doktrína). Veľa ľudí sa totiž domnieva, že majú nejaký druh automatického práva prichádzať k Bohu s modlitbou, a preto sa k Bohu správajú tak, ako keby mal povinnosť odpovedať im. Ale nikto nemá právo prichádzať k Bohu, lebo všetci sme zhrešili. On je svätý a spravodlivý, preto k nemu nikto nemôže prichádzať bez prostredníka. Je nemožné priblížiť sa k Bohu bez prostredníka. Rovnako je nemožné priblížiť sa k Bohu prostredníctvom nepravého prostredníka. Verš, ktorý som práve citoval, tvrdí, že existuje jeden (jediný) prostredník medzi Bohom a človekom. Len jeden jediný! Takže snažiť sa prísť pred Božiu tvár prostredníctvom Márie alebo skrze niektorého z takzvaných svätých je rovnako nemožné a pre Boha neakceptovateľné.

Skôr ako môžeme nadobudnúť úžitok z jediného prostredníka, Ježiša Krista, musíme ním byť spasení. Apoštol Peter vyriekol tieto slová: „Nieto iného mena pod nebom (okrem mena Ježiša Krista), v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skutky 4:12) Z toho jasne vidíme, že na to, aby sme mohli prísť k Bohu v modlitbe, musíme prichádzať prostredníctvom jediného akceptovateľného prostredníka, Ježiša Krista. Najskôr však musíme byť Kristom spasení skrze pokánie a dôveru v Krista ako nášho Spasiteľa.

To nás privádza k otázke: Už si uveril v Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána? Ak nie, nemôžeš očakávať, že Pán odpovie na tvoje modlitby, pretože tvoje hriechy ešte neboli prikryté a pre Boha naďalej zostávaš odcudzeným. Ak priznáš svoje hriechy, uчиниš z nich pokánie a vierou sa spoľahneš na jediného Spasiteľa, potom budeš mať prístup k Bohu a budeš mu môcť predniesť všetky svoje prosby.

Aké poučenie plyní z uvedeného biblického textu pre tých, ktorí už majú to požehnané postavenie, že prijali spásu a večný život skrze tohto jediného Spasiteľa? Tým poučením je, aké

veľmi dôležité je stretávať sa na modlitbe s ostatnými kresťanmi. Prirodzene, modliť sa môžeme a máme vždy aj sami, a Pán nás vypočuje a odpovie. Ale verš Matúš 18:20 nás učí, že Pán Ježiš je s nami zvláštnym spôsobom vtedy, keď sa schádzame s ostatnými pravými veriacimi za účelom uctievania a modlitby, a zaslubuje nám zvláštne požehnanie. Úmyselne vynechávať takéto príležitosti znamená, že o toto požehnanie nielen pripravujeme sami seba a ostatných, ale aj to, že si volíme minúť stretnutie, na ktorom je prítomný Pán Ježiš. Drahý veriaci, už si niekedy premýšľal o modlitebnom stretnutí a uctievaní v takomto svetle? Sväté Písmo nás napomína týmito slovami: „Nezanedbávajme vzájomné zhromažďovanie, ako majú niektorí vo zvyku.“ (Židom 10:25) Zanedbávať túto výsadu znamená pripraviť sa o požehnanie.

Zakončím slovami: Ak ešte stále nepoznáš jediného Prostredníka, hľadaj Spasiteľa celým svojím srdcom, lebo k Bohu sa nemôžeš blížiť bez neho. Ak si skutočne veriaci, čerpaj z tejto veľkej výsady a raduj sa z nej, teš sa z toho, že máš možnosť stretávať sa so svojimi bratmi a sestrami v Kristovi na modlitbu a na uctievanie.

Poznámky redakcie:

1) Účelom takéhoto prísneho káznenia nie je, aby bol napomínaný brat vylúčený zo zboru a následne vstúpil do iného miestneho zboru v tom istom či susednom meste, kde ho nebudú naprávať a kde mu to bude lepšie vyhovovať. Tu ide o to, aby bol vylúčený z cirkvi, oddelený od

Božieho ľudu, aby sa zahanbil a viedlo ho to k pokániu, náprave a návratu do cirkvi (do miestneho zboru).

Tento biblický model naprávania nepočíta s možnosťou „medzi-zborovej turistiky“, keď vyznávajúci kresťania pendlujú zo zboru do zboru podľa toho, ktorý zbor sa im viac páči alebo vyhovuje, a vyberajú si často na základe toho, kde nebudú konfrontovaní s biblickým poriadkom. Tento model káznenia vychádza z biblického predpokladu, že v miestnych zboroch sa uplatňujú novozákonné princípy cirkevného poriadku a naprávania.